

Euroopan unionin virallinen lehti

C 190

47. vuosikerta

Suomenkielinen laitos

Tiedonantoja ja ilmoituksia

24. heinäkuuta 2004

<u>Ilmoitusnumero</u>	Sisältö	Sivu
	I <i>Tiedonantoja</i>	
	Tuomioistuimien	
	TUOMIOISTUIMEN	
2004/C 190/01	Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (toinen jaosto) 10 päivänä kesäkuuta 2004 asiassa C-454/01: Euroopan yhteisöjen komissio vastaan Saksan liittotasavalta (Direktiivi 96/59/EY – Jätehuolto – Polykloorattujen bifenyyliden ja polykloorattujen terfenyyliden käsittely)	1
2004/C 190/02	Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (ensimmäinen jaosto) 10 päivänä kesäkuuta 2004 asiassa C-87/02: Euroopan yhteisöjen komissio vastaan Italian tasavalta (Jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen – Ympäristö – Direktiivi 85/337/ETY – Tiettyjen julkisten ja yksityisten hankkeiden ympäristövaikutusten arviointi – ”Lotto zero” -hanke)	1
2004/C 190/03	Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (toinen jaosto) 10 päivänä kesäkuuta 2003 asiassa C-168/02 (Oberster Gerichtshofin esittämä ennakkoratkaisupyyntö): Rudolf Kronhofer vastaan Marianne Maier, Christian Möller, Wirich Hofius ja Zeki Karan (Brysselin yleissopimus – 5 artiklan 3 kohta – Toimivalta sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevassa asiassa – Paikkakunta, missä vahingon aiheuttanut teko sattui – Varallisuusvahinko, joka on aiheutunut sijoitettaessa pääomia toisessa sopimusvaltiossa)	2
2004/C 190/04	Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (suuri jaosto) 8 päivänä kesäkuuta 2004 asiassa C-220/02 (Oberster Gerichtshofin esittämä ennakkoratkaisupyyntö): Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft der Privatangestellten vastaan Wirtschaftskammer Österreich (Miespuolisten ja naispuolisten työntekijöiden samapalkkaisuuden periaate – Palkan käsite – Asepalvelusjaksojen huomioon ottaminen irtisanomiskorvausta laskettaessa – Mahdollisuus verrata työntekijöitä, jotka suorittavat asepalvelusta, ja naispuolisia työntekijöitä, jotka pitävät heti äitiyslomansa jälkeen hoitovapaan, jonka kesto ei oteta huomioon irtisanomiskorvausta laskettaessa)	2

FI

<u>Ilmoitusnumero</u>	Sisältö (jatkuu)	Sivu
2004/C 190/05	Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (kolmas jaosto) 10 päivänä kesäkuuta 2004 asiassa C-333/03: Euroopan yhteisöjen komissio vastaan Luxemburgin suurherttuakunta (jäsenyysselvöitteiden noudattamatta jättäminen – Direktiivin 98/50/EY täytäntöönpanon laiminlyönti – Yrityksen luovutus – Työntekijöiden oikeuksien turvaaminen)	3
2004/C 190/06	Asia C-150/04: Euroopan yhteisöjen komission 23.3.2004 Tanskan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne	3
2004/C 190/07	Asia C-200/04: Bundesfinanzhofin 18.3.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Finanzamt Heidelberg vastaan iSt internationale Sprach- und Studienreisen GmbH	5
2004/C 190/08	Asia C-203/04: Landgericht Frankfurt am Mainin 28.4.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Gebrüder Stolle GmbH & Co. KG vastaan Heidegold Geflügelspezialitäten GmbH	5
2004/C 190/09	Asia C-210/04: Corte Suprema di Cassazione, siviiliasioita käsittelevä viides jaosto, 18.2.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Ministero dell'Economia e delle Finanze ja Agenzia delle Entrate vastaan FCE Bank plc.	6
2004/C 190/10	Asia C-213/04: Oberster Gerichtshofin 29.4.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Ewald Burtscher vastaan Josef Stauderer	6
2004/C 190/11	Asia C-214/04: Euroopan yhteisöjen komission 19.5.2004 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne ...	6
2004/C 190/12	Asia C-215/04: Østre Landsretin 14.5.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Marius Pedersen A/S vastaan Miljøstyrelsen	7
2004/C 190/13	Asia C-216/04: Consiglio di Stato viidennen jaoston 27.1.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa SABA Italia SpA vastaan Comune di Bolzano ja SEAB SpA	8
2004/C 190/14	Asia C-222/04: La corte Suprema di Cassazione 23.3.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Ministero dell'Economia e delle Finanze vastaan Cassa di Risparmio di Firenze S.p.a, Fondazione Cassa di Risparmio di San Miniato ja Cassa di Risparmio di San Miniato S.p.a	8
2004/C 190/15	Asia C-225/04: Euroopan yhteisöjen komission 1.6.2004 Suomen tasavaltaa vastaan nostama kanne	9
2004/C 190/16	Asia C-226/04: Il Tribunale Amministrativo Regionale Del Lazio (sez. 1 bis) 22.4.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa La Cascina Coop a.r.l. ja Zilch s.r.l. vastaan Ministero della Difesa ja Ministero dell'Economia e delle Finanze	9
2004/C 190/17	Asia C-227/04 P: Marie-Luise Lindorferin 2.6.2004 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (viides jaosto) asiassa T-204/01, M.-L. Lindorfer vastaan Euroopan unionin neuvosto, 18.3.2004 antamasta tuomiosta	10
2004/C 190/18	Asia C-228/04: Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio 22.4.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Consorzio G.F.M. vastaan Ministero della Difesa ym. ja Società Coop. a.r.l. "La Cascina" ja Zilch s.r.l.	11

<u>Ilmoitusnumero</u>	Sisältö (jatkuu)	Sivu
2004/C 190/19	Asia C-236/04: Euroopan yhteisöjen komission 7.6.2004 Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan nostama kanne	11
2004/C 190/20	Asia C-238/04: Euroopan yhteisöjen komission 7.6.2004 Ranskan tasavaltaa vastaan nostama kanne	12
2004/C 190/21	Asia C-240/04: Euroopan yhteisöjen komission 8.6.2004 Belgian kuningaskuntaa vastaan nostama kanne	13
2004/C 190/22	Asia C-243/04 P: M:n 9.6.2004 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-172/01, M. vastaan Euroopan yhteisöjen tuomioistuin, 21.4.2004 antamasta tuomiosta.	13
2004/C 190/23	Asia C-249/04: Cour du travail de Liège, Neufchâteaun osaston 9.6.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa José Allard vastaan L'Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (INASTI)	14
ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN		
2004/C 190/24	Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio 25 päivänä toukokuuta 2004 asiassa T-154/01, Distilleria F. Palma SpA vastaan Euroopan yhteisöjen komissio (Asetus (ETY) N:o 822/87 – Viinin yhteinen markkinajärjestely – Asetus (ETY) N:o 1780/89 – Asetus (ETY) N:o 2710/93 – Asetus (EY) N:o 416/96 – Tislaamalla saadun alkoholin myynti – Asetus (ETY) N:o 3390/90 – Tarjouskilpailu polttoainealalla käyttämistä varten – Komission kieltäytyminen tiettyjen tarjouskilpailun ehtojen muuttamisesta – Ylivoimainen este – Sopimussuhteen ulkopuolinen yhteisön vastuu – Tutkittavaksi ottaminen)	15
2004/C 190/25	Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio 12 päivänä toukokuuta 2004 asiassa T-191/01, André Hecq vastaan Euroopan yhteisöjen komissio (Henkilöstö – Sosiaaliturva – Henkilöstösääntöjen 72 artiklan 1 kohta – Sairaushoitokulujen korvaaminen – Vakava sairaus – Kieltäytyminen maksaa korvaus 100 prosentin suuruisena tiettyjen terveydenhoitopalvelujen osalta)	15
2004/C 190/26	Asia T-31/04: Eurodrive Services and Distribution N.V:n 28.1.2004 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (SMHV) vastaan nostama kanne	16
2004/C 190/27	Asia T-135/04: GfK Aktiengesellschaftin 8.4.2004 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) vastaan nostama kanne	16
2004/C 190/28	Asia T-136/04: Erich Drazdanskyn 8.4.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	17
2004/C 190/29	Asia T-143/04: Antonietta Camurato Carfagnon 13.4.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	18
2004/C 190/30	Asia T-164/04: Patricia Wauthierin ja Viviane Deveenin 10.5.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	18
2004/C 190/31	Asia T-171/04: Daniel Surgetin 17.5.2004 Euroopan unionin neuvostoa ja Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	19
2004/C 190/32	Asia T-181/04: Nathalie Heinenin 17.5.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	19

II *Valmistavat säädökset*

.....

III *Tiedotteita*

2004/C 190/33

Tuomioistuimen viimeisin julkaisu *Euroopan unionin virallinen lehti*

EUVL C 179, 10.7.2004 20

I

(Tiedonantoja)

TUOMIOISTUIN

TUOMIOISTUIN

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

(toinen jaosto)

10 päivänä kesäkuuta 2004

asiassa C-454/01: Euroopan yhteisöjen komissio vastaan
Saksan liittotasavalta ⁽¹⁾**(Direktiivi 96/59/EY — Jätehuolto — Polykloorattujen bifeny-
nyylien ja polykloorattujen terfenyyliin käsittely)**

(2004/C 190/01)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

*(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen
tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)*

Asiassa 454/01, Euroopan yhteisöjen komissio, (asiamiehenään G. zur Hausen) vastaan Saksan liittotasavalta (asiamiehinään W.-D. Plessing ja R. Stüwe), jossa kantaja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut EY:n perustamissopimuksen mukaisia velvoitteita, koska se ei ole tehnyt säädetyssä määräajassa polykloorattujen bifenyliin ja polykloorattujen terfenyyliin käsittelystä (PCB/PCT) 16 päivänä syyskuuta 1996 annetun neuvoston direktiivin 96/59/EY (EYVL L 243, s. 31) 11 artiklan 1 kohdan ensimmäisen luetelmakohdan mukaista suunnitelmaa tai ilmoittanut siitä komissiolle, yhteisöjen tuomioistuin (toinen jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans (esittelevä tuomari) sekä tuomarit C. Gulmann, R. Schintgen, F. Macken ja N. Colneric, julkisasiamies: C. Stix-Hackl, kirjaaja: johtava hallintovirkamies M.-F. Contet, on antanut 10.6.2004 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

- 1) Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut polykloorattujen bifenyliin ja polykloorattujen terfenyyliin käsittelystä (PCB/PCT) 16 päivänä syyskuuta 1996 annetun neuvoston direktiivin 96/59/EY mukaisia velvoitteita, koska se ei ole tehnyt tämän direktiivin 11 artiklan 1 kohdan ensimmäisen luetelmakohdan mukaista suunnitelmaa säädetyssä määräajassa.
- 2) Saksan liittotasavalta veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

⁽¹⁾ EYVL C 17, 19.1.2002.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

(ensimmäinen jaosto)

10 päivänä kesäkuuta 2004

asiassa C-87/02: Euroopan yhteisöjen komissio vastaan
Italian tasavalta ⁽¹⁾**(Jäsenyysoikeuksien noudattamatta jättäminen — Ympä-
ristö — Direktiivi 85/337/ETY — Tiettyjen julkisten ja yksi-
tyisten hankkeiden ympäristövaikutusten arviointi — ”Lotto
zero” -hanke)**

(2004/C 190/02)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

*(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen
tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)*

Asiassa C-87/02, Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehinään M. van Beek ja R. Amorosi) vastaan Italian tasavalta (asiamiehinään M. Massella Ducci Teri), jossa yhteisöjen tuomioistuinta vaaditaan toteamaan, että Italian tasavalta ei ole noudattanut tiettyjen julkisten ja yksityisten hankkeiden ympäristövaikutusten arvioinnista 27 päivänä kesäkuuta 1985 annetun neuvoston direktiivin 85/337/ETY (EYVL L 175, s. 40) 4 artiklan 2 kohdan mukaisia velvoitteita, koska Regione Abruzzo ei ole tarkistanut, olisiko Teramon kaupungin lähetyville suunniteltua kehätietä koskevasta rakennushankkeesta (hanke tunnetaan nimellä ”Lotto zero — Variante, Teramon (Italia) ja Giulianovan välisen maantien S.S. 80 muutostyöt”), joka kuuluu kyseisen direktiivin liitteessä II lueteltujen hankkeiden joukkoon, suoritettava direktiivin 5—10 artiklan mukainen ympäristövaikutusten arviointi, yhteisöjen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann sekä tuomarit A. Rosas (esittelevä tuomari) ja A. La Pergola, R. Silva de Lapuerta ja K. Lenaerts, julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer, kirjaaja: R. Grass, on antanut 10.6.2004 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

- 1) Italian tasavalta ei ole noudattanut tiettyjen julkisten ja yksityisten hankkeiden ympäristövaikutusten arvioinnista 27 päivänä kesäkuuta 1985 annetun neuvoston direktiivin 85/337/ETY 4 artiklan 2 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska Regione Abruzzo ei ole tarkistanut, olisiko Teramon kaupungin lähetyville suunniteltua kehätietä koskevasta rakenmushankkeesta (hanke tunnetaan nimellä "Lotto zero — Variante, Teramon ja Giulianovan välisen maantien S.S. 80 muutostyöt"), joka kuuluu kyseisen direktiivin liitteessä II lueteltujen hankkeiden joukkoon, suoritettava direktiivin 5—10 artiklan mukainen ympäristövaikutusten arviointi.
- 2) Italian tasavalta veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

(¹) EYVL C 109, 4.5.2002.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

(toinen jaosto)

10 päivänä kesäkuuta 2003

asiassa C-168/02 (Oberster Gerichtshofin esittämä ennakkoratkaisupyyntö): Rudolf Kronhofer vastaan Marianne Maier, Christian Möller, Wirich Hofius ja Zeki Karan (¹)

(Brysselin yleissopimus — 5 artiklan 3 kohta — Toimivalta sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevassa asiassa — Paikkakunta, missä vahingon aiheuttanut teko sattui — Varallisuusvahinko, joka on aiheutunut sijoitettaessa pääomia toisessa sopimusvaltiossa)

(2004/C 190/03)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Asiassa C-168/02, jonka Oberster Gerichtshof (Itävalta) on saattanut tuomioistuimen toimivallasta ja tuomioiden täytäntöönpanosta yksityisoikeuden alalla 27 päivänä syyskuuta 1968 tehdyn yleissopimuksen yhteisöjen tuomioistuimen tulkintaa koskevan 3 päivänä kesäkuuta 1971 tehdyn pöytäkirjan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen ensin mainitussa tuomioistuimessa vireillä olevassa riita-asiassa, Rudolf Kronhofer vastaan Marianne Maier, Christian Möller, Wirich Hofius ja Zeki Karan, ennakkoratkaisun edellä mainitun 27 päivänä syyskuuta 1968 allekirjoitetun yleissopimuksen (EYVL 1972, L 299, s. 32) 5 artiklan 3 kohdan tulkinnasta, sellaisena kuin yleissopimus on muutettuna Tanskan kuningaskunnan, Irlannin sekä Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan liittymisestä kyseiseen yleissopimukseen 9 päivänä lokakuuta 1978 tehdyllä yleissopimuksella (EYVL L 304, s. 1 ja muutettuna s. 77), Helleenien tasavallan liittymisestä kyseiseen yleissopimukseen 25 päivänä lokakuuta 1982 tehdyllä yleissopimuksella (EYVL L 388, s. 1), Espanjan kuningaskunnan ja Portugalin tasavallan liittymisestä kyseiseen yleissopimukseen 26 päivänä toukokuuta 1989 tehdyllä yleis-

sopimuksella (EYVL L 285, s. 1) ja Itävallan tasavallan, Suomen tasavallan ja Ruotsin kuningaskunnan liittymisestä kyseiseen yleissopimukseen 29 päivänä marraskuuta 1996 tehdyllä yleissopimuksella (EYVL 1997, C 15, s. 1), yhteisöjen tuomioistuimien (toinen jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues (esittelevä tuomari), R. Schintgen ja N. Colneric, julkisasiamies: P. Léger, kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein, on antanut 10.6.2004 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden täytäntöönpanosta yksityisoikeuden alalla 27 päivänä syyskuuta 1968 tehdyn yleissopimuksen 5 artiklan 3 kohtaa, sellaisena kuin yleissopimus on muutettuna Tanskan kuningaskunnan, Irlannin sekä Ison Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan liittymisestä 9 päivänä lokakuuta 1978 tehdyllä yleissopimuksella, Helleenien tasavallan liittymisestä 25 päivänä lokakuuta 1982 tehdyllä yleissopimuksella, Espanjan kuningaskunnan ja Portugalin tasavallan liittymisestä 26 päivänä toukokuuta 1989 tehdyllä yleissopimuksella ja Itävallan tasavallan, Suomen tasavallan ja Ruotsin kuningaskunnan liittymisestä 29 päivänä marraskuuta 1996 tehdyllä yleissopimuksella, on tulkittava siten, että ilmaisulla "paikkakunnan ... , missä vahingon aiheuttanut teko sattui" ei tarkoiteta kantajan kotipaikkaa, missä on hänen "omaisuutensa keskuspaikka", vain siitä syystä, että hän on kärsinyt siellä taloudellisen vahingon seurauksena omaisuuserien menettämisestä toisessa sopimusvaltiossa.

(¹) EYVL C 169, 13.7.2002.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

(suuri jaosto)

8 päivänä kesäkuuta 2004

asiassa C-220/02 (Oberster Gerichtshofin esittämä ennakkoratkaisupyyntö): Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft der Privatangestellten vastaan Wirtschaftskammer Österreich (¹)

(Miespuolisten ja naispuolisten työntekijöiden samapalkkaisuuden periaate — Palkan käsite — Asepalvelusjaksojen huomioon ottaminen irtisanomiskorvausta laskettaessa — Mahdollisuus verrata työntekijöitä, jotka suorittavat asepalvelusta, ja naispuolisia työntekijöitä, jotka pitävät heti äitiyslomansa jälkeen hoitovapaan, jonka kesto ei oteta huomioon irtisanomiskorvausta laskettaessa)

(2004/C 190/04)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Asiassa C-220/02, jonka Oberster Gerichtshof (Itävalta) on saattanut EY 234 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä

olevassa asiassa Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft der Privatangestellten vastaan Wirtschaftskammer Österreich, ennakkoratkaisun EY 141 artiklan ja miesten ja naisten samapalkkaisuuden periaatteen soveltamista koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 10 päivänä helmikuuta 1975 annetun neuvoston direktiivin 75/117/ETY (EYVL L 45, s. 19) 1 artiklan tulkinnasta, yhteisöjen tuomioistuin (suuri jaosto), toimien kokoonpanossa: presidentti V. Skouris ja jaostojen puheenjohtajat P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, J.-P. Puissechet (esittelevä tuomari) ja J. N. Cunha Rodrigues sekä tuomarit R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr ja R. Silva de Lapuerta, julkisasiamies: J. Kokott, kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein, on antanut 8.6.2004 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

- 1) Asepalvelusta tai sen sijaan suoritettavaa pakollista siviilipalvelusta, joita voidaan vapaaehtoisesti pidentää, suorittaville henkilöille tulevaa etua, joka koostuu siitä, että näiden palvelusten kesto otetaan huomioon laskettaessa irtisanomiskorvausta, jota nämä henkilöt voivat jälkepäin vaatia, on pidettävä EY 141 artiklassa tarkoitetun palkan osana.
- 2) EY 141 artikla ja miesten ja naisten samapalkkaisuuden periaatteen soveltamista koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 10 päivänä helmikuuta 1975 annettu neuvoston direktiivi 75/117/ETY eivät ole esteenä sille, että laskettaessa irtisanomiskorvausta otetaan palvelusaikana huomioon enimmäkseen miesten suorittamien asepalvelusten tai niitä vastaavan siviilipalveluksen kesto, mutta ei useimmiten naisten pitämien hoitovapaiden kestoa.

(¹) EYVL C 202, 24.8.2002.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

(kolmas jaosto)

10 päivänä kesäkuuta 2004

asiassa C-333/03: Euroopan yhteisöjen komissio vastaan Luxemburgin suurherttuakunta (¹)

(Jäsenyysoikeuksien noudattamatta jättäminen — Direktiivin 98/50/EY täytäntöönpanon laiminlyönti — Yrityksen luovutus — Työntekijöiden oikeuksien turvaaminen)

(2004/C 190/05)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Asiassa C-333/03, Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehenään M.-J. Jonczy) vastaan Luxemburgin suurherttuakunta (asiamiehenään S. Schreiner), jossa kantaja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Luxemburgin suurherttuakunta

ei ole noudattanut työntekijöiden oikeuksien turvaamista yrityksen tai liikkeen taikka liiketoiminnan osan luovutuksen yhteydessä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä annetun direktiivin 77/187/ETY muuttamisesta 29 päivänä kesäkuuta 1998 annetun neuvoston direktiivin 98/50/EY (EYVL L 201, s. 88) mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut tämän direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai koska se ei ainkaan ole ilmoittanut komissiolle mainituista toimenpiteistä, yhteisöjen tuomioistuin (kolmas jaosto), toimien kokoonpanossa: kolmannen jaoston puheenjohtaja A. Rosas sekä tuomarit R. Schintgen ja N. Colneric (esittelevä tuomari), julkisasiamies: L. A. Geelhoed, kirjaaja: R. Grass, on antanut 10.6.2004 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

- 1) Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut työntekijöiden oikeuksien turvaamista yrityksen tai liikkeen taikka liiketoiminnan osan luovutuksen yhteydessä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä annetun direktiivin 77/187/ETY muuttamisesta 29 päivänä kesäkuuta 1998 annetun neuvoston direktiivin 98/50/EY mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut tämän direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä.
- 2) Luxemburgin suurherttuakunta veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

(¹) EYVL C 213, 6.9.2003.

Euroopan yhteisöjen komission 23.3.2004 Tanskan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-150/04)

(2004/C 190/06)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 23.3.2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Tanskan kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat R. Lyal ja S. Tams, ja prosessiosoite on Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että Tanskan kuningaskunta ei ole noudattanut EY 39, EY 43, EY 49 ja EY 56 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on säätänyt ja pitänyt voimassa henkivakuutusta ja eläkkeitä koskevan järjestelmän, jonka mukaan maksuja koskeva verovähennys- ja verovapautusoikeus (eläkkeiden verotuksesta annetun lain 18 § ja 19 §) myönnetään ainoastaan sellaisiin sopimuksiin liittyville maksuille, jotka on tehty eläkelaitosten kanssa, joiden kotipaikka on Tanskassa, mutta tällaista veronhuojennusta ei myönnetä maksuille, jotka liittyvät sellaisten eläkelaitosten kanssa tehtyihin sopimuksiin, joiden kotipaikka on muussa jäsenvaltiossa (53A § ja 53B §), ja

2. velvoittaa Tanskan kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut käsiteltävänä olevassa asiassa.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Henkivakuutuksia ja eläkkeitä koskevien maksujen johdosta myönnettäviä vähennyksiä koskeva Tanskan lainsäädäntö on ristiriidassa EY:n perustamissopimuksen niiden määräysten kanssa, jotka koskevat palvelujen tarjoamisen vapautta, työntekijöiden vapaata liikkuvuutta, vapaata sijoittautumisoikeutta sekä pääomien vapaata liikkuvuutta, eikä kyseistä lainsäädäntöä voida oikeuttaa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä vahvistettujen yleisen edun mukaisten pakottavien syiden perusteella.

Palvelujen tarjoamisen vapaus (EY 49 artikla)

Seurauksena siitä, että ulkomaiseen eläkejärjestelmään tehtyjen maksujen perusteella ei ole verovähennys- tai verovapautusoikeutta, on se, että vakuutusnottajat, joiden kotipaikka on Tanskassa, saadaan luopumaan eläkevakuutuksen ottamisesta eläkelaitoksesta, jonka kotipaikka on muussa jäsenvaltiossa kuin Tanskassa. Ulkomaisille eläkelaitoksille tehdään käytännössä mahdottomaksi tarjota palvelujaan Tanskan markkinoilla. Sijoittautumista koskeva edellytys rajoittaa näin ollen oikeutta toimittaa vapaasti palveluja muista jäsenvaltioista Tanskaan.

Työntekijöiden vapaa liikkuvuus ja vapaa sijoittautumisoikeus (EY 39 ja EY 43 artikla)

Tanskan säännökset, joiden mukaan ulkomaisiin eläkejärjestelmiin suoritettavat maksut eivät ole vähennyskelpoisia, vaikuttavat erityisesti muista jäsenvaltioista tuleviin työntekijöihin ja yrittäjiin. Tanskaan muuttavien työntekijöiden ja yrittäjien, joilla on jo eläkevakuutus muussa jäsenvaltiossa, on otettava uusi eläkevakuutus Tanskaan sijoittautuneesta eläkelaitoksesta saavuttaakseen samat veroetuudet, jotka sellaisella työntekijällä on, joka on ottanut eläkevakuutuksensa Tanskassa.

Pääomien vapaa liikkuvuus (EY 56 artikla)

Vaatumuksella, jonka mukaan eläkelaitosten on oltava sijoittautuneita Tanskaan, jotta vakuutetut saisivat veronhuojennuksia, saadaan vakuutusnottajat luopumaan eläkevakuutuksen ottamisesta muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneista eläkelaitoksista. Tanskan säännökset estävät siten vapaat pääomanliikkeet, kun kyseessä ovat eläkevakuutuksen maksut ja eläkejärjestelmistä maksettavat etuudet.

Yleisen edun mukaiset pakottavat syyt

— Verovalvonnan tehokkuus

Tanskan hallituksen esittämällä viittauksella tehokkaan verovalvonnan takaamiseen ei voida perustella vähennysoikeutta

koskevia Tanskan säännöksiä, jotka muodostavat esteen edellä mainituille vapauksille. Säännökset ovat ristiriidassa suhteellisuusperiaatteen kanssa, sillä verovalvonnan tehokkuus ja veronkierron estäminen voidaan taata toimenpiteillä, jotka ovat vähemmän rajoittavia kuin Tanskan säännökset, eli esimerkiksi vaatimalla verovelvolliselta tarvittavat tiedot verovähennyssoikeuden saamisen edellytyksenä tai toimimalla yhteistyössä muiden jäsenvaltioiden veroviranomaisten kanssa jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten keskinäisestä avusta välittömien ja välillisten verojen alalla 19 päivänä joulukuuta 1977 annetun neuvoston direktiivin 77/799/ETY (¹) mukaisesti.

— Verojärjestelmän johdonmukaisuus

Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan verojärjestelmän yhdenmukaisuus edellyttää sitä, että jos jäsenvaltio aikoo myöntää vähennysoikeuden verovelvollisen toisessa jäsenvaltiossa eläkevakuutukseen suorittamille maksuille, se voi verottaa niitä summia, jotka maksetaan eläkejärjestelmistä.

Johdonmukaisuuden on kuitenkin koskettava yksittäistä verovelvollista, ja verovelvollisen suorittamien maksujen vähennys-oikeuden ja eläkejärjestelmästä maksettavien etuuksien verottamisen välillä on oltava läheinen yhteys.

Kotimaisiin ja ulkomaisiin eläkejärjestelmiin suoritettavien maksujen ja kyseisistä järjestelmistä maksettavien etuuksien verotuksellinen kohtelu ei ole komission mukaan riittävän samansuuntaista, sillä kotimaisiin järjestelmiin suoritettuja maksuja koskee verovähennys- tai verovapautusoikeus ja järjestelmästä maksettavia etuuksia verotetaan, kun taas ulkomaisten järjestelmien osalta ei ole vähennysoikeutta, eikä järjestelmästä maksettavia etuuksia liioin veroteta.

Kotimaisista eläkelaitoksista otettuihin eläkevakuutuksiin liittyvä veroetus muodostuu ennen kaikkea siitä, että eläkevakuutuksen maksujen verottamista lykätään. Tämä lykkääminen tarkoittaa sitä, että kotimaiset eläkejärjestelmät ovat erityisen houkuttelevia, vaikka niistä maksettavia etuuksia verotetaan myöhemmin. Ulkomaisten eläkejärjestelmien osalta se seikka, että verotus on samansuuntaista, ei millään tavalla korvaa tätä puuttuvaa veroetua.

Tanskan on tunnustettava, että muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneista eläkelaitoksista otettuja eläkevakuutuksia on koskettava samat veroetuudet, jotka koskevat kotimaisia eläkevakuutuksia. Ainoastaan niissä tapauksissa, joissa Tanskalla ei ole oikeutta verottaa eläke-etuuksia, voi olla perusteltua ottaa tarkasteltavaksi viittaus verojärjestelmän johdonmukaisuuteen. Tanska voi kuitenkin verottaa sellaisille vakuutusnottajille, joiden kotipaikka on Tanskassa, maksettuja kaikkia eläke-etuuksia, riippumatta siitä, onko eläkevakuutus otettu Tanskassa vai ulkomailla. Tanska menettää tämän oikeuden vasta silloin, kun vakuutusnottaja muuttaa asuinpaikkansa toiseen maahan.

Komissio katsoo myös, että vaadittua johdonmukaisuutta Tanskan verojärjestelmässä ei ole osoitettu sillä, että Tanska on solminut kaksinkertaisen verotuksen välttämistä koskevia sopimuksia monien muiden maiden kanssa, mikä tarkoittaa sitä, että verojärjestelmän johdonmukaisuutta ei ole yksittäisen verovelvollisen osalta toteutettu verovelvollisen suorittamien maksujen vähennysten ja toisaalta maksettavien etuuksien verotuksen välisellä vahvalla yhteydellä.

OECD:n mallisopimuksen mukaisilla kaksinkertaisen verotuksen välttämistä koskevilla sopimuksilla taataan se, että eläke-etuuksia ei veroteta sekä siinä maassa, jossa vakuutetulla on kotipaikka, että siinä maassa, johon eläkelaitos on sijoittautunut. Sopimuksista seuraa, että eläkejärjestelmistä maksettavia etuuksia voidaan verottaa vain siinä maassa, jossa eläkkeensaajalla on kotipaikka. Sopimukset tarkoittavat sitä, että Tanska on luopunut oikeudesta verottaa Tanskaan sijoittautuneiden eläkelaitosten maksamia etuuksia. Asia on näin riippumatta siitä, ovatko eläkevakuutuksen maksut olleet vähennyskelpoisia Tanskassa vai ei. Tanska voi toisaalta verottaa sellaiselle vakuutusentottajalle, jonka kotipaikka on Tanskassa, maksettavia kaikkia eläke-etuuksia, vaikka eläkevakuutusmaksut olisi maksettu jossain sopimukseen liittyneessä maassa.

Muihin kaksinkertaisen verotuksen välttämistä koskeviin sopimuksiin sisältyy määräyksiä, joiden mukaan vakuutusentottajalla on oikeus vähentää ulkomaisiin eläkejärjestelmiin tekemänsä maksut. Henkilöt, jotka muuttavat Tanskaan jostain tällaisesta maasta, voivat näin ollen pitää eläkevakuutusensa voimassa kotimaassaan ja vähentää eläkevakuutuksen maksut veronalaisista tuloistaan Tanskassa. Vähennyksiä koskevat määräykset näissä sopimuksissa osoittavat, että Tanskan säännökset, joiden mukaan ulkomaisiin eläkejärjestelmiin suoritettuja maksuja ei voida vähentää, eivät ole johdonmukaisia.

(¹) EYVL L 336, s. 15.

Bundesfinanzhofin 18.3.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Finanzamt Heidelberg vastaan iSt internationale Sprach- und Studienreisen GmbH

(Asia C-200/04)

(2004/C 190/07)

Bundesfinanzhof on pyytänyt 18.3.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 5.5.2004,

Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Finanzamt Heidelberg vastaan iSt internationale Sprach- und Studienreisen GmbH seuraavaan kysymykseen:

Sovelletaanko direktiivin 77/388/ETY (¹) 26 artiklassa olevaa matkatoimistoja koskevaa erityisjärjestelmää myös sellaisen yrittäjän liiketoimiin, joka järjestää ns. High-School-ohjelmia ja College-ohjelmia, joihin sisältyy kolmesta kymmeneen kuukauden pituinen oleskelu ulkomailla ja joita toteutetaan osallistujille yrityksen omissa nimissä ja joiden toteuttamisessa käytetään muiden verovelvollisten suorittamia suorituksia?

(¹) EYVL L 145, s. 1.

Landgericht Frankfurt am Mainin 28.4.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Gebrüder Stolle GmbH & Co. KG vastaan Heidegold Geflügelspezialitäten GmbH

(Asia C-203/04)

(2004/C 190/08)

Landgericht Frankfurt am Main on pyytänyt 28.4.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 7.5.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Gebrüder Stolle GmbH & Co. KG vastaan Heidegold Geflügelspezialitäten GmbH seuraavaan kysymykseen:

Onko 5.6.1991 annetun asetuksen (ETY) N:o 1538/91 (siipikarjanlihan kaupanpitämisvaatimukset) (¹) 10 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että direktiivin 79/112/ETY 1 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisissa merkinnöissä ilmaisu ”kontrolloitu kasvatus” on asetuksen (ETY) N:o 1538/91 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu tuotantotapaa koskeva maininta?

(¹) EYVL L 143, s. 11.

Corte Suprema di Cassazione, siviiliasioita käsittelevä viides jaosto, 18.2.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Ministero dell'Economia e delle Finanze ja Agenzia delle Entrate vastaan FCE Bank plc.

(Asia C-210/04)

(2004/C 190/09)

Corte Suprema di Cassazione, siviiliasioita käsittelevä viides jaosto, on pyytänyt 18.2.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 12.5.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Ministero dell'Economia e delle Finanze ja Agenzia delle Entrate vastaan FCE Bank plc. seuraaviin kysymyksiin:

- a) Onko kuudennen direktiivin 2 artiklan 1 kohtaa ja 9 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että yhtiön, jolla on kotipaikka toisessa (Euroopan unioniin kuuluvassa tai kuulumattomassa) maassa, tytäryhtiötä, joka on tuotannollinen yksikkö, voidaan pitää itsenäisenä oikeussubjektina ja kyseisten kahden yksikön välillä voidaan siten katsoa olevan oikeussuhde, jolloin emoyhtiön suorittamista palveluista kannetaan ALV:tä; voidaanko sen määrittelemiseksi soveltaa kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi laaditun OECD:n mallisopimuksen 7 artiklan 2 ja 3 kappaleessa ja Italian sekä Yhdistyneen kuningaskunnan ja Pohjois-Irlannin välillä 21.10.1988 tehdystä sopimuksessa tarkoitettua arm's length-perustetta? Voidaanko katsoa kyseessä olevan oikeussuhde siinä tapauksessa, että on olemassa sivuliikkeelle suoritettavia palveluja koskeva kustannusten jakoa koskeva sopimus (cost-sharing agreement)? Mikäli tähän vastataan myöntävästi, mitkä ovat edellytykset, joiden täytyessä voidaan katsoa tällaisen oikeussuhteen olevan olemassa? Onko oikeussuhteen käsitteen perustuttava kansalliseen oikeuteen vai yhteisön oikeuteen?
- b) Voidaanko tällaisista palveluista aiheutuvien kustannusten veloittamista tytäryhtiöltä pitää kuudennen direktiivin 2 artiklassa tarkoitettuna suoritettujen palvelujen vastikkeena riippumatta verotuksen määrästä ja yritykselle koituvasta voitosta, ja miltä osin sitä voidaan pitää vastikkeena?
- c) Mikäli katsotaan, että emoyhtiön ja tytäryhtiön väliset palvelut ovat lähtökohtaisesti arvonlisäverottomia sen vuoksi, että vastaanottajana oleva oikeussubjekti ei ole itsenäinen ja että näiden kahden yksikön välillä ei siten voida katsoa olevan oikeussuhdetta, onko tilanteessa, jossa emoyhtiön kotipaikka on Euroopan unionin toisessa jäsenvaltiossa, kansallista hallinnollista käytäntöä, jonka mukaan palvelut ovat tässä tapauksessa verollisia, pidettävä EY 43 artiklassa vahvistetun sijoittautumisvapauden vastaisena?

Oberster Gerichtshofin 29.4.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Ewald Burtscher vastaan Josef Stauderer

(Asia C-213/04)

(2004/C 190/10)

Oberster Gerichtshof on pyytänyt 29.4.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 19.5.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Ewald Burtscher vastaan Josef Stauderer seuraavaan kysymykseen:

Onko EY 56 artiklaa tulkittava siten, että sen kanssa on ristiriidassa sellainen kansallinen säännös (Vorarlberger Grundverkehrs-gesetz, Vorarlbergin osavaltion kiinteistä omaisuudesta annettu laki), jonka mukaan sellaisen kiinteän omaisuuden luovutuksen kyseessä ollessa, joka ei edellytä kiinteistöviranomaisten lupaa, luovutuksensaajan määräajan umpeuduttua tekemä ilmoitus siitä, että kiinteistö on rakennettu, että hankintaa ei ole tehty vapaa-ajan asumisen tarkoituksessa ja että luovutuksensaaja on Itävallan kansalainen tai häntä on kohdeltava samoin kuin Itävallan kansalaista, johtaa oikeustoimen takautuvaan pätemättömyyteen?

Euroopan yhteisöjen komission 19.5.2004 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-214/04)

(2004/C 190/11)

Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehinään Ulrich Wölker ja Antonio Aresu) on nostanut 19.5.2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Italian tasavaltaa vastaan.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin:

- toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut otsonikerrosta heikentävistä aineista 29 päivänä kesäkuuta 2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 2037/2000 (1) 5 artiklan 3 kohdan mukaisia velvoitteita;
- velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio väittää, että 3.10.2001 annetussa ympäristöministeriön asetuksessa säädettyjä poikkeuksia sovelletaan useisiin tapauksiin, joiden osalta asetuksessa (EY) N:o 2037/2000 ei ole säädetty poikkeuksia, ja näin ollen näiden poikkeusten soveltamisala on huomattavasti yhteisön asetuksessa säädettyä laajempi. Italian lainsäädäntö ei ole yhteensoveltuva yhteisön oikeuden kanssa siltä osin kuin siinä sallitaan hydrokloorifluorihiilivetyjen (HCFC) käyttö sammutuslaitteissa.

(¹) EYVL L 244, 29.9.2000, s. 1.

Østre Landsretin 14.5.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Marius Pedersen A/S vastaan Miljøstyrelsen

(Asia C-215/04)

(2004/C 190/12)

Østre Landsret on pyytänyt 14.5.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 21.5.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Marius Pedersen A/S vastaan Miljøstyrelsen seuraaviin kysymyksiin:

Ensimmäinen kysymys:

1. Onko Euroopan yhteisössä, Euroopan yhteisöön ja Euroopan yhteisöstä tapahtuvien jätteiden siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta 1 päivänä helmikuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 259/93 (¹) 2 artiklan g alakohdan ii alakohdassa oleva ilmaisu ”mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista” ymmärrettävä siten, että hyväksytty kerääjä ei voi automaattisesti toimia ilmoittajana hyödynnettäväksi tarkoitettujen jätteiden viennissä?

Jos kysymykseen vastataan myöntävästi, yhteisöjen tuomioistuinta pyydetään täsmentämään, millä edellytyksillä

hyväksytty kerääjä voi toimia ilmoittajana hyödynnettäväksi tarkoitettujen jätteiden viennissä.

Voiko kyseinen edellytys olla se, ettei jätteiden tuottaja ole tiedossa tai että kyse on useasta tuottajasta, joista kunkin erikseen tuottaman jätteen määrä on niin vähäinen, että olisi kohtuutonta, että ne ilmoittavat viennistä kukin erikseen?

2. Annetaanko asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 2 kohdassa, luettuna yhdessä 4 artiklan a alakohdan ensimmäisen ja toisen luetelmakohdan kanssa, lähettävän valtion toimivaltaisille viranomaisille mahdollisuus vastustaa hyödynnettäväksi tarkoitettua jätteen vientiä koskevaa konkreettista hakemusta, jos se ei ole saanut ilmoittajalta tietoa siitä, että kyseisiä jätteitä käsitellään vastaanottovaltiossa tavalla, joka vastaa sitä ympäristönsuojelun tasoa, jota edellytetään lähettävän valtion lainsäädännössä?

3. Onko asetuksen N:o 259/93 6 artiklan 5 kohdan ensimmäinen luetelmakohta ymmärrettävä siten, että jätteiden koostumusta koskevan ilmoitusvelvollisuuden katsotaan täyttyneen silloin, kun ilmoittaja ilmoittaa, että kyse on tietyn tyyppisestä jätteestä, esimerkiksi ”elektroniikkalaiteromusta”?

4. Onko asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 1 ja 2 kohta ymmärrettävä siten, että 7 artiklan 2 kohdassa asetettu määräaika alkaa kulua siitä, kun lähettävän valtion toimivaltaiset viranomaiset lähettävät vastaanottotodistuksen, huolimatta siitä, etteivät ne ole saaneet kaikkia 6 artiklan 5 kohdassa säädettyjä tietoja?

Jos kysymykseen vastataan kieltävästi, mitkä tiedot ilmoitukseen on liitettävä, jotta 7 artiklan 2 kohdassa asetettu 30 päivän määräaika alkaisi kulua?

Aiheuttaako kyseisen 30 päivän määräajan ylittäminen sen, etteivät toimivaltaiset viranomaiset voi enää esittää vastalauseita tai pyytää lisätietoja?

(¹) Euroopan yhteisössä, Euroopan yhteisöön ja Euroopan yhteisöstä tapahtuvien jätteiden siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta 1 päivänä helmikuuta 1993 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 259/93 (EYVL L 30, s. 1).

Consiglio di Staton viidennen jaoston 27.1.2004 tekemälleen päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa SABA Italia SpA vastaan Comune di Bolzano ja SEAB SpA

(Asia C-216/04)

(2004/C 190/13)

Consiglio di Staton viides jaosto on pyytänyt 27.1.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 24.5.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa SABA Italia SpA vastaan Comune di Bolzano ja SEAB SpA seuraavaan kysymykseen:

Onko se, että maksullisten julkisten pysäköintialueiden hallinnointi annetaan direktiivissä 92/50/ETY⁽¹⁾ tarkoitetuista sopimusyhtiöiden valinnassa käytettävistä menettelyistä poiketen suoraan sellaisen osakeyhtiön tehtäväksi, jonka osakepääoma on kokonaan julkisen elimen omistuksessa, Trentino Alto-Adigen alueen lain nro 1 44 §:n 6 momentin b kohdan mukaisesti, sellaisena kuin se on muutettuna 23.1.1998 annetun alueellisen lain nro 10 10 §:llä, yhteensopivaa yhteisön oikeuden kanssa ja muun muassa palveluiden tarjoamisen vapauden ja syrjintäkiellon periaatteen kanssa ja yhdenvertaisen kohtelun, avoimuuden ja vapaan kilpailun niiden tavoitteiden kanssa, joista määrätään EY 12, EY 45, EY 46, EY 49 ja EY 86 artiklassa?

⁽¹⁾ EYVL L 209, 24.7.1992, s. 1.

La corte Suprema di Cassazione 23.3.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Ministero dell'Economia e delle Finanze vastaan Cassa di Risparmio di Firenze S.p.a, Fondazione Cassa di Risparmio di San Miniato ja Cassa di Risparmio di San Miniato S.p.a

(Asia C-222/04)

(2004/C 190/14)

La corte Suprema di Cassazione on pyytänyt 23.3.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 28.5.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Ministero dell'Economia e delle Finanze vastaan Cassa di Risparmio di Firenze S.p.a, Fondazione Cassa di Risparmio di San Miniato ja Cassa di Risparmio di San Miniato S.p.a seuraaviin kysymyksiin:

a) Onko tiettyyn verovelvollisten joukkoon, eli (niin sanottuihin pankkisäätiöihin) jotka on perustettu vuoden 1990 lailla nro 218 ja vuoden 1990 asetuksella nro 356, sellaisena kuin se on muutettuna, omistamaan määräysvallan antavia osakkuuksia pankkitoimintaa harjoittavista yhteisöistä ja hallinnoimaan näitä osakkuuksia merkittävässä

osassa näillä markkinoilla toimivista toimijoista, ja joille luovutetaan määräysvallassa olevista yrityksistä peräisin olevat tulot, sovellettava yhteisön kilpailusääntöjä myös silloin, kun niiden tehtävät ovat yhteiskunnan kannalta hyödyllisiä; tarkoittaako vuoden 1999 asetuksella nro 153 voimaantullut järjestelmä, jolla näille toimijoille on annettu mahdollisuus käyttää mainittujen osakkuuksien luovuttamisesta saatu tuotto huomattavien osakkuuksien hankkimiseen muista yrityksistä, myös pankkiyrityksistä, ja niiden hoitoon, sekä lisäksi määräysvallan hankkimiseen yrityksissä, jotka ovat muita yrityksiä kuin pankkiyrityksiä, erilaisia tarkoituksia, muun muassa järjestelmän taloudellista kehittämistä varten, sitä, että ne harjoittavat yhteisön kilpailusääntöissä tarkoitettua liiketoimintaa?

b) Sovelletaanko näin ollen näihin toimijoihin siinä järjestelmässä, joka perustuu vuoden 1990 lakiin nro 218 ja vuoden 1990 asetukseen nro 365, sellaisena kuin se on muutettuna, sekä vuoden 1998 lain nro 461 ja vuoden 1999 asetuksen nro 153 mukaiseen uudistukseen, yhteisön valtiontukimääräyksiä (EY:n perustamissopimuksen 81–88 artikla) siltä osin kuin kyse on niihin sovellettavasta veroetusjärjestelmästä?

c) Jos edelliseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko nyt esillä olevassa asiassa tarkoitettu riidanalainen osinkotuloihin sovellettava veroetusjärjestelmä EY:n perustamissopimuksen 87 artiklassa tarkoitettua valtiontukea?

d) Jos myös b) kohdan kysymykseen vastataan myöntävästi, onko tässä ennakkoratkaisupyyntöä osoitetun lainmukaisuuden ja perustelujen puutteellisuuden ja/tai riittämättömyyden valossa Euroopan yhteisöjen komission 22.8.2002 tehty päätös⁽¹⁾, jossa katsotaan, että valtiontukilainsäädäntöä ei voida soveltaa pankeista alkunsa saaneisiin säätiöihin, pätevä, kun otetaan huomioon tästä määräyksestä ilmenevät, laillisuuteen ja perustelujen puuttumiseen ja/tai riittämättömyyteen liittyvät seikat?

e) Merkitseekö valtiontukilainsäädännön sovellettavuudesta riippumatta sellaisen verojärjestelmän hyväksyminen, jossa yksinomaan kansallisten, säätiöiden hallussa olevien vastaanottavien pankkiyhteisöjen mainituille säätiöille jakamaa voittoa verotetaan lievemmin, tai sellainen verojärjestelmä, jossa verotetaan lievemmin niiden yritysten voitonjakoa, joiden osakkuudet on hankittu sillä tuotolla, joka on saatu vastaanottavien pankkiyhteisöjen osakkuuksien luovuttamisesta, markkinoilla toimivien muiden yritysten syrjintää vastaanottaviin yhteisöihin nähden, ja samalla EY:n perustamissopimuksen 12 artiklassa 43 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa sekä 56 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa määrättyjen sijoittautumisvapauden ja pääomien vapaan liikkuvuuden periaatteiden loukkaamista?

⁽¹⁾ EYVL L 55, 1.3.2003, s. 56.

Euroopan yhteisöjen komission 1.6.2004 Suomen tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-225/04)

(2004/C 190/15)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 1.6.2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Suomen tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat M. Huttunen ja K. Simonsson, prosessiosoite Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuim

- 1) toteaa, että Suomen tasavalta on jättänyt noudattamatta sille alusturvallisuutta, saastumisen ehkäisemistä ja alusten asumis- ja työskentelyolosuhteita koskevien kansainvälisten standardien soveltamisesta yhteisön satamia käyttäviin ja jäsenmaiden lainkäyttövaltaan kuuluvilla vesillä purjehtiviin aluksiin (satamavaltioiden suorittama valvonta) annetun neuvoston direktiivin 95/21/EY muuttamisesta 19 päivänä joulukuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/106/EY⁽¹⁾ 2 artiklan mukaiset velvollisuutensa, koska Suomi ei ole saattanut voimaan direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai ei ainakaan ole ilmoittanut niitä komissiolle,
- 2) velvoittaa Suomen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivin täytäntöönpanemiselle varattu määräaika päättyi 22.7.2003.

⁽¹⁾ EYVL L 19, 22.1.2002, s. 17.

Il Tribunale Amministrativo Regionale Del Lazio (sez. 1 bis) 22.4.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa La Cascina Coop a.r.l. ja Zilch s.r.l. vastaan Ministero della Difesa ja Ministero dell'Economia e delle Finanze

(Asia C-226/04)

(2004/C 190/16)

Il Tribunale Amministrativo Regionale Del Lazio (sez. 1 bis) on pyytänyt 22.4.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 2.6.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa La Cascina Coop a.r.l. ja Zilch s.r.l. vastaan Ministero della Difesa ja Ministero dell'Economia e delle Finanze seuraaviin kysymyksiin:

- 1) Onko 18.6.1992 annetun direktiivin 92/50/ETY⁽¹⁾ 29 artiklan 1 kohdan e ja f alakohtaa edellä esitettyjen seikkojen nojalla tulkittava siten, että kun yhteisön lainsäätävä käyttää ilmaisua ”on laiminlyönyt velvollisuutensa suorittaa

sen valtion, johon palvelujen suorittaja on sijoittautunut, tai sen valtion, jossa hankintaviranomainen on, lainsäädännön mukaisia sosiaaliturvamaksuja” tai ”on laiminlyönyt velvollisuutensa maksaa sen valtion, jossa hankintaviranomainen on, lainsäädännön mukaisia veroja”, se on tahtonut viitata — ainoastaan — sellaiseen tapaukseen, jossa tarjoaja on — julkiseen hankintamenettelyyn osallistumista koskevan hakeuksen jättämiselle asetetun määräajan päättyessä (tai joka tapauksessa ajankohtana, joka edeltää tarjouskilpailun ratkaisemista edellä kohdassa III.4 esitetyn mukaisesti) — suorittanut tässä tarkoitettua velvollisuutensa maksamalla maksut kokonaan ja ajallaan?

- 2) Onko näin ollen Italian kansallisia täytäntöönpanosääntöksiä (17.3.1995 annetun asetuksen (decreto-legge) nro 157 12 §:n d ja e momenttia) — joissa, toisin kuin edellä mainitussa yhteisön säännöksessä, sallitaan sellaisen tarjoajan jättäminen hankintoihin osallistumisen ulkopuolelle, ”joka ei ole noudattanut säännönmukaisesti velvollisuuttaan suorittaa Italian tai sen valtion, johon palvelujen suorittaja on sijoittautunut, lainsäädännön mukaisia sosiaaliturvamaksuja” tai ”joka ei ole noudattanut säännönmukaisesti velvollisuuttaan suorittaa Italian tai sen valtion, johon palvelujen suorittaja on sijoittautunut, lainsäädännön mukaisia veroja” — tulkittava niin, että siinä viitataan pelkästään näiden velvollisuuksien laiminlyöntiin — joka on todettavissa edellä mainittuna ajankohtana (osallistumishakemusten jättämiselle asetetun määräajan päättyessä tai tarjouskilpailun (myös väliaikaista) ratkaisemista välittömästi edeltävänä ajankohtana) — siten, että tarjoajan aseman myöhemmin tapahtuvalla oikaisulla ei ole merkitystä?

- 3) Vai voidaanko sitä vastoin katsoa (jos edellä kohdassa 2 esitettyä kansallista säännöstä ei voida pitää yhteisön säännöksen tarkoituksen ja tehtävän mukaisena), että kansallinen lainsäätävä saa edellä mainittua direktiiviä täytäntöönpannessaan sen toimivallalle asetetuissa rajoissa esittää tulkinnan, jolla sallitaan se, että hankintamenettelyihin voivat osallistua myös ne tarjoajat, jotka, vaikka eivät olekaan noudattaneet velvollisuuksiaan ”säännönmukaisesti” hankintamenettelyyn osallistumiselle asetetun määräajan päättyessä, osoittavat kuitenkin voivansa oikaista asemansa (ja ryhtyneensä tätä koskeviin toimiin) ennen tarjouskilpailun ratkaisemista?

- 4) Edelleen, jos edellä kohdassa 3 esitetyn tulkinnan katsottaisiin olevan käyttökelpoinen — ja jos näin ollen sallittaisiin sellaisten normien käyttöönotto, jotka ovat yhteisön lainsäätäjän ilmaisema ankarampaa velvollisuuksien ”laiminlyömisestä” käsitettä joustavampia — onko tällainen lainsäädäntö ristiriidassa yhteisön perustavanlaatuisten periaatteiden kanssa, kuten yhteisön kaikkien toimijoiden yhdenvertaisen kohtelun periaatteen tai — julkisten hankintamenettelyjen osalta — kaikkien osallistumishakemuksen jättäneiden tarjoajien yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kanssa?

⁽¹⁾ EYVL L 209, 24.7.1992, s. 1.

Marie-Luise Lindorferin 2.6.2004 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (viides jaosto) asiassa T-204/01, M.-L. Lindorfer vastaan Euroopan unionin neuvosto, 18.3.2004 antamasta tuomiosta

(Asia C-227/04 P)

(2004/C 190/17)

Marie-Luise Lindorfer, edustajinaan asianajajat G. Vandersanden ja L. Levi, on 2.6.2004 valittanut yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (viides jaosto) asiassa T-204/01, M.-L. Lindorfer vastaan Euroopan unionin neuvosto, 18.3.2004 antamasta tuomiosta.

Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin:

- kumoaa Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-204/01 18.3.2004 antaman tuomion
- hyväksyy näin ollen valittajan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät vaatimukset
- kumoaa vastapuolen 3.11.2000 tekemän päätöksen, jolla sen jälkeen, kun kantaja oli päättänyt siirtää ennen Euroopan yhteisöjen palvelukseen tuloaan Itävallassa saamansa eläkeoikeudet yhteisöjen järjestelmään, yhteisöltä tulevia eläkkeitä laskettaessa huomioon otettavaksi, Itävallassa ansaituksi palvelusajaksi on vahvistettu viisi vuotta, viisi kuukautta ja kahdeksan päivää, sekä tarvittaessa kumoaa neuvoston 31.5.2001 tekemän päätöksen, jolla se hylkäsi kantajan 2.2.2001 tekemän valituksen
- velvoittaa vastaajan vahvistamaan uudelleen asianmukaisen lainsäädännön perusteella ja lainmukaisesti kantajan palvelusajan, joka on otettava huomioon laskettaessa hänelle yhteisöltä tulevaa eläkettä sillä perusteella, että hän on siirtänyt Itävallassa saamansa eläkeoikeudet yhteisön järjestelmään
- velvoittaa vastapuolen korvaamaan kaikki ensimmäisessä oikeusasteessa ja muutoksenhakuasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut EY 141 artiklaa ja yleisten täytäntöönpanosäännösten (1)10 artiklan 4 kohdan b alakohtaa, loukannut syrjintäkiellon periaatetta sekä laiminlyönyt perusteluvollisuutensa.

Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että neuvosto saattoi eläkkeiden muuntamista koskevassa menetelmässä ottaa huomioon asianomaisen henkilön ikään ja sukupuoleen liittyviä vakuutusmatemaattisia tekijöitä, se on loukannut syrjintäkiellon periaatetta erityisesti sellaisena kuin tämä miesten ja naisten yhdenvertaisena kohteluna. Eläkeoikeuksien siirtoa ensimmäisestä eli kansallisesta eläkejärjestelmästä yhteisön järjestelmään koskevan menetelmän osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hyväksynyt sellaisen tekijän huomioon ottamisen, jolla sukupuolia kohdellaan eri

tavalla ja jolla naispuolisia työntekijöitä kohdellaan epäedullisemmin, ja perustellut tällaisen kannan kustannussyillä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lisäksi laiminlyönyt perusteluvollisuutensa, koska se ei ole ottanut kantaa valittajan väitteisiin, joiden tarkoituksena oli osoittaa, ettei budjettitasa-painoa voida saavuttaa ottamalla huomioon vakuutusmatemaattisia tekijöitä kun eläkkeeseen oikeuttavia palvelusvuosia muunnetaan yhteisön eläkejärjestelmän mukaisiksi.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut kantaa sen pätevytyteen, että on olemassa kaksi laskentatapaa, joilla henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohtaa sovelletaan ja jotka eroavat toisistaan siten, että toisessa otetaan huomioon eläkeoikeuksien siirtämisen ajankohta ja toisessa se ajankohta, jolloin virkamies vakinaistettiin. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kiinnittänyt huomionsa ainoastaan siihen, mikä virkamiehen peruspalkka oli eläkkeelle siirryttäessä, eikä ole tarkastellut myös eläkkeelle oikeuttavien palvelusvuosien määrää, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei myöskään ole ottanut kantaa valittajan väitteeseen ja se on laiminlyönyt siten perusteluvollisuutensa.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tekee tosiseikkojen ja erityisesti valittajan esittämien seikkojen perusteella oikeudellisesti virheellisiä päätelmiä. Vaikka oletettaisiin, että eri kansallisten valuuttojen kurssivaihtelut aiheutuvat yhteisöjen ulkopuolisista tekijöistä, tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että yhteisöt olisivat vapautettuja huolehtimasta erityisesti henkilöstönsä osalta siitä, että syrjintäkiellon periaatetta noudatetaan, ja määrittelemästä kyseisen periaatteen mukaisesti sääntöjä sille, miten kansalliseen eläkekassaan kerätyt eläkeoikeudet siirretään yhteisön eläkejärjestelmään. Tämä merkitsee erityisesti sitä, ettei neuvosto voi vahvistaa muutoksia, jotka ovat syrjintäkiellon periaatteen vastaisia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin todennut, että neuvosto voi tehdä näin. Määrät, jotka siirretään kansallisesta eläkekassasta, eivät nimittäin suhteessa syrjintäkiellon periaatteeseen eroa toisistaan sen mukaan, tulevatko ne "heikon valuutan" vai "vahvan valuutan" maasta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin todennut, että kyseisille määrille varattu kohtelu vaihteli sen mukaan, minkälainen maa oli kyseessä, koska "heikon valuutan" maat saivat osakseen edullisemman kohtelun. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei lopuksi ole tutkinut — saatikka näyttänyt toteen — sitä, että miten kyseinen erilainen kohtelu voitaisiin objektiivisesti perustella. Se, että kohtelu johtuu yhteisöjen toiminnan kannalta ulkopuolisista tekijöistä, ei voi olla tällainen peruste, koska neuvosto on itse päättänyt kahden laskentatavan olemassaolosta ja neuvosto päättää samoin myös siitä, miten niitä sovelletaan.

(1) Neuvoston 13.7.1992 tekemä päätös, jolla vahvistetaan yleiset täytäntöönpanosäännökset henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 1 ja 2 kohdan soveltamiselle ja kumotaan neuvoston 26.1.1970 tekemän päätöksen IV ja V luku, sellaisena kuin kyseinen päätös on muutettuna neuvoston 19.12.1994 tekemällä päätöksellä.

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio 22.4.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Consorzio G.F.M. vastaan Ministero della Difesa ym. ja Società Coop. a.r.l. "La Cascina" ja Zilch s.r.l.

(Asia C-228/04)

(2004/C 190/18)

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio on pyytänyt 22.4.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 2.6.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Consorzio G.F.M. vastaan Ministero della Difesa ym. ja Società Coop. a.r.l. "La Cascina" ja Zilch s.r.l. seuraaviin kysymyksiin:

1) Onko 8.6.1992⁽¹⁾ annetun direktiivin 92/50/EY 29 artiklan ensimmäisen kohdan e ja f alakohtaa tulkittava siten, että kun yhteisön lainsäätäjät käyttävät ilmaisua "on laiminlyönyt velvollisuutensa suorittaa sen valtion, johon palvelujen suorittaja on sijoittautunut, tai sen valtion, jossa hankintaviranomainen on, lainsäädännön mukaisia sosiaaliturvamaksuja" tai "on laiminlyönyt velvollisuutensa maksaa sen valtion, jossa hankintaviranomainen on, lainsäädännön mukaisia veroja", se on tahtonut viitata — ainoastaan — sellaiseen tapaukseen, jossa [alkup. s. 33] tarjoaja on — julkiseen hankintamenettelyyn osallistumista koskevan hakemuksen jättämiselle asetetun määräajan päättyessä (tai joka tapauksessa ajankohtana, joka edeltää tarjouskilpailun ratkaisemista edellä kohdassa III.4 esitetyn mukaisesti) — suorittanut tässä tarkoitetut velvollisuutensa maksamalla maksut kokonaan ja ajallaan?

2) Onko näin ollen Italian kansallisia täytäntöönpanosääntöksiä (17.3.1995 annetun asetuksen (decreto-legge) nro 157 12 §:n d ja e momenttia) — jossa, toisin kuin edellä mainitussa yhteisön säännöksessä, sallitaan sellaisen tarjoajan jättäminen hankintoihin osallistumisen ulkopuolelle, "joka ei ole noudattanut säännönmukaisesti velvollisuuttaan suorittaa Italian tai sen valtion, johon palvelujen suorittaja on sijoittautunut, lainsäädännön mukaisia veroja" — tulkittava niin, että siinä viitataan pelkästään näiden velvollisuuksien laiminlyöntiin — joka on todettavissa edellä mainittuna ajankohtana (osallistumishakemusten jättämiselle asetetun määräajan päättyessä tai tarjouskilpailun (myös väliaikaista) ratkaisemista välittömästi edeltävänä ajankohtana) — siten, että tarjoajan aseman myöhemmin tapahtuvalla oikaisulla ei ole merkitystä?

3) Vai voidaanko sitä vastoin katsoa (jos edellä kohdassa 2 esitettyä kansallista säännöstä [alkup. s. 34] ei voida pitää

yhteisön säännöksen tarkoituksen ja tehtävän mukaisena), että kansallinen lainsäätäjät saa edellä mainittua direktiiviä täytäntöönpannessaan sen toimivallalle asetetuissa rajoissa esittää tulkinnan, jolla sallitaan se, että hankintamenettelyihin voivat osallistua myös ne tarjoajat, jotka, vaikka eivät olekaan noudattaneet velvollisuuksiaan "säännönmukaisesti" hankintamenettelyyn osallistumiselle asetetun määräajan päättyessä, osoittavat kuitenkin voivansa oikaista asemansa (ja ryhtyneensä tätä koskeviin toimiin) ennen tarjouskilpailun ratkaisemista?

4) Edelleen, jos edellä kohdassa 3 esitetyn tulkinnan katsottaisiin olevan käyttökelpoinen — ja jos näin ollen sallittaisiin sellaisten normien käyttöönotto, jotka ovat yhteisön lainsäätäjän ilmaisemaa ankarampaa velvollisuuksien "laiminlyömisestä" käsitettä joustavampia — onko tällainen lainsäädäntö ristiriidassa yhteisön perustavanlaatuisten periaatteiden kanssa, kuten yhteisön kaikkien toimijoiden yhdenvertaisen kohtelun periaatteen tai — julkisten hankintamenettelyjen osalta — kaikkien osallistumishakemuksen jättäneiden tarjoajien yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kanssa?

(¹) EYVL L 209, s. 1.

Euroopan yhteisöjen komission 7.6.2004 Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-236/04)

(2004/C 190/19)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 7.6.2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan. Kantajan asiamiehenä on M. Shotter ja prosessiosoite on Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut

— sähköisten viestintäverkkojen ja niiden liitännäistoimintojen käyttöoikeuksista ja yhteenliittämisestä 7 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/19/EY (käyttöoikeusdirektiivi) (¹) 18 artiklan

- sähköisiä viestintäverkkoja ja -palveluja koskevista valtuutuksista 7 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/20/EY (valtuutusdirektiivi) ⁽¹⁾ 18 artiklan
- sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen yhteisestä sääntelyjärjestelmästä 7 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/21/EY (puitteidirektiivi) ⁽²⁾ 28 artiklan
- yleispalvelusta ja käyttäjien oikeuksista sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen alalla 7 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/22/EY (yleispalveludirektiivi) ⁽⁴⁾ 38 artiklan

mukaisia veloitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisten direktiivien noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai koska se ei ole ainakaan ilmoittanut komissiolle mainituista toimenpiteistä

2. velvoittaa Luxemburgin suurherttuakunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivien täytäntönnäpönnön edellyttämille toimenpiteille asetettu määräaika on päättynyt 24.7.2003.

⁽¹⁾ EYVL L 108, 24.4.2002, s. 7.
⁽²⁾ EYVL L 108, 24.4.2002, s. 21.
⁽³⁾ EYVL L 108, 24.4.2002, s. 33.
⁽⁴⁾ EYVL L 108, 24.4.2002, s. 51.

Euroopan yhteisöjen komission 7.6.2004 Ranskan tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-238/04)

(2004/C 190/20)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 7.6.2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Ranskan tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat O. Beynet ja A. Whelan, prosessiosoite Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuim

1. toteaa, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut kilpailusta telepalvelumarkkinoilla annetun direktiivin 90/388/ETY ⁽¹⁾, sellaisena kuin se muutettuna direktiiveillä 95/51/EY ⁽²⁾ ja 96/19/EY ⁽³⁾, ja EY 249 artiklan (aikaisempi perustamissopimuksen 189 artikla) kolmannen kohdan mukaisia veloitteita, koska se ei ole pannut oikein täytäntöön mainitun direktiivin 1 artiklaa ja 2 artiklan 3 kohtaa,
2. velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Ranskan oikeusjärjestelmä sisältää kaapelitoimijoiden toimittamia telepalveluita koskeviin edellytyksiin liittyvän yhteensoveltuvuusongelman yhteisön oikeuden kanssa.

Puhelinpalvelujen toimittamisen osalta Ranskan lainsäädännössä veloitetaan kuulemaan kuntia taikka kuntayhtymiä ennen kuin myönnetään lupa puhelinpalvelujen tarjoamiseen kaapeliverkkojen kautta. Tämä velvollisuus aiheuttaa useita ongelmia direktiivin 90/388 2 artiklan 3 kohdan suhteen, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 96/19/EY, toisin sanoen kuulemismenettelyn avoimuuden puuttumisen, kunnan viranomaisten suhteettoman suuren harkintavallan niiden muotoillessa lausuntonsa, menettelyn objektiivisuutta koskevan epävarmuuden tiettyjen kunnan viranomaisten ja operaattoreiden välisten yhteyksien vuoksi, syrjintää, joka johtuu siitä, että menettelyä ei sovelleta muihin telepalveluiden tarjoajiin, ja eri kaapelipalvelujen tarjoajien välillä esiintyvän syrjinnän riskiin.

Järjestelmä, jonka mukaan kaapelipalvelujen tarjoajien on järjestelmällisesti ilmoitettava kunnille niiden verkkojen perustamisesta aiheuttaa niille ylimääräisen velvollisuuden muiden telepalvelujen tarjoajiin sovellettavaan yleiseen palvelujen tarjoamisen vapauteen verrattuna. Koska tätä erilaista kohtelua ei voida perustella millään objektiivisella seikalla, Ranskan lainsäädännön mukainen järjestelmä on tältä osin syrjivä ja se on ristiriidassa direktiivin 90/388/ETY 1 artiklan ja 2 artiklan 3 kohdan kanssa, sellaisena kuin ne ovat muutettuina direktiiveillä 95/51/EY ja 96/19/EY.

⁽¹⁾ EYVL L 192, 24.7.1990, s. 10.
⁽²⁾ Direktiivin 90/388/ETY muuttamisesta kaapelitelevisioverkkojen käyttöä jo vapautettujen telepalveluiden tarjontaan koskevien rajoitusten poistamiseksi 18 päivänä lokakuuta 1995 annettu komission direktiivi 95/51/EY (EYVL L 256, 26.10.1995, s. 49).
⁽³⁾ Täydellisen kilpailun toteuttamista televiestintämarkkinoilla pohjustavan direktiivin 90/388/ETY muuttamisesta 13 päivänä maaliskuuta 1996 annettu komission direktiivi 96/19/EY.

Euroopan yhteisöjen komission 8.6.2004 Belgian kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-240/04)

(2004/C 190/21)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 8.6.2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Belgian kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehenä on M. Shotter ja prosessiosoite on Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että Belgian kuningaskunta ei ole noudattanut

- sähköisten viestintäverkkojen ja niiden liitännäistoimintojen käyttöoikeuksista ja yhteenliittämisestä 7 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/19/EY (käyttöoikeusdirektiivi) ⁽¹⁾ 18 artiklan
- sähköisiä viestintäverkkoja ja -palveluja koskevista valtuutuksista 7 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/20/EY (valtuutusdirektiivi) ⁽²⁾ 18 artiklan
- sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen yhteisestä sääntelyjärjestelmästä 7 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/21/EY (puitedirektiivi) ⁽³⁾ 28 artiklan
- yleispalvelusta ja käyttäjien oikeuksista sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen alalla 7 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/22/EY (yleispalveludirektiivi) ⁽⁴⁾ 38 artiklan

mukaisia veloitteitaan, koska se ei ole antanut noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai koska se ei ole ainakaan ilmoittanut komissiolle mainituista toimenpiteistä

2. velvoittaa Belgian kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivien täytäntöönpanon edellyttämille toimenpiteille asetettu määräaika on päättynyt 24.7.2003.

⁽¹⁾ EYVL L 108, 24.4.2002, s. 7.

⁽²⁾ EYVL L 108, 24.4.2002, s. 21.

⁽³⁾ EYVL L 108, 24.4.2002, s. 33.

⁽⁴⁾ EYVL L 108, 24.4.2002, s. 51.

M:n 9.6.2004 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-172/01, M. vastaan Euroopan yhteisöjen tuomioistuin, 21.4.2004 antamasta tuomiosta.

(Asia C-243/04 P)

(2004/C 190/22)

M., jonka edustaja on asianajaja H. Tagaras, on valittanut 9.6.2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-172/01, M. vastaan Euroopan yhteisöjen tuomioistuin, 21.4.2004 antamasta tuomiosta.

Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin:

- toteaa, että valitus voidaan ottaa tutkittavaksi ja että se on perusteltu;
- kumoaa riitautetun tuomion ja toteaa, että valittajalla on oikeus henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 27 artiklan mukaiseen perhe-eläkkeeseen;
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa sekä tästä oikeudenkäynnistä aiheutuvat kulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut:

Riitautettu tuomio on mitätön siitä syystä, että on tapahtunut sekä yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 58 artiklassa tarkoitettu "oikeudenkäyntivirhe" että samassa säännöksessä tarkoitettu "yhteisön oikeuden rikkominen". Valittaja vetoaa myös Euroopan ihmisoikeussopimukseen ja erityisesti oikeuteen saada oikeudenmukainen oikeudenkäynti.

Oikeudenkäyntivirhettä koskeva kanneperuste koskee näyttökysymyksiä. Se on kaksiosainen. Ensimmäinen perustuu siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt myöhässä esitettyinä kaksi notaarin vahvistamaa ilmoitusta, jotka on esitetty kirjallisen menettelyn päättymisen jälkeen, mutta jotka oli esitetty vastaukseksi vastaajan vastauskirjelmässä esitettyihin asiakirjoihin ja perusteluihin. Toinen perustuu siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt huomioimatta kaksi muuta notaarin vahvistamaa ilmoitusta, jotka oli liitetty alkuperäiseen hakemukseen sekä kannekirjelmään.

Yhteisön oikeuden rikkomista koskeva kanneperuste perustuu siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen soveltaessaan henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevaa 27 artiklaa, koska tuomioistuimen tekemä oikeudellinen luokittelu valittajan ja hänen entisen puolisonsa välillä keväällä 1999 tehdystä sopimuksesta on virheellinen. Muutoksenhaussa moititaan riitautettua tuomiota erityisesti siitä, että siinä ei tunnusteta vuonna 1999 tehdyn sopimuksen "elatusapuluonnetta", vaan että siinä sopimus on mielivaltaisesti ja virheellisesti luokiteltu "pelkästä kohteliaisuudesta" toteutetuksi toimeksi.

Cour du travail de Liège, Neufchâteau osaston 9.6.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa José Allard vastaan L'Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (INASTI)

(Asia C-249/04)

(2004/C 190/23)

Cour du travail de Liège, Neufchâteau osasto on pyytänyt 9.6.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 11.6.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuinta ennakkoratkaisua asiassa José Allard vastaan L'Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (INASTI).

Cour du travail de Liège, Neufchâteau osasto pyytää Euroopan yhteisöjen tuomioistuinta ennakkoratkaisua seuraaviin kysymyksiin:

1) Ovatko sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä annetun asetuksen (ETY) N:o 1408/71⁽¹⁾ 13 artikla ja sitä seuraavat artiklat esteenä sille, että tietyistä valtion menojen vähentämisestä ja itsenäisten ammatinharjoittajien sosiaaliturvan taloudellisen tasapainon turvaamista varten toteutetuista,

itsenäisten ammatinharjoittajien tulojen kohtuullistamista koskevista väliaikaisista toimenpiteistä 31.3.1984 tehdyn kuninkaan päätöksen nro 289 mukaisen kohtuullistamismaksun kaltaisen maksun määrä lasketaan siten, että ansiotuloihin katsotaan kuuluvaksi tulot, jotka itsenäinen ammatinharjoittaja on saanut muun kuin sen jäsenvaltion alueella, jossa maksu määrätään, harjoitetusta elinkeinotoiminnasta silloin, kun itsenäinen ammatinharjoittaja ei voi tämän maksun suorittamisen perusteella vaatia mitään sosiaaliturvaetuutta tai muuta tämän valtion suorittamaa korvausta?

2) Onko Euroopan yhteisön perustamissopimus (tehty Roomassa 25 päivänä maaliskuuta 1957) ja erityisesti sen 39 ja 43 artikla (aikaisemmin 48 ja 52 artikla) esteenä sille, että tällä perusteella laskettu maksu määrätään sellaisten itsenäisten ammatinharjoittajien maksettavaksi, jotka käyttävät oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen?

⁽¹⁾ Sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.6.1983 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2001/83 (EYVL L 230, s. 6, liite 1)

ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

25 päivänä toukokuuta 2004

asiassa T-154/01, Distilleria F. Palma SpA vastaan Euroopan yhteisöjen komissio ⁽¹⁾

(Asetus (ETY) N:o 822/87 — Viinin yhteinen markkinajärjestely — Asetus (ETY) N:o 1780/89 — Asetus (ETY) N:o 2710/93 — Asetus (EY) N:o 416/96 — Tislaamalla saadun alkoholin myynti — Asetus (ETY) N:o 3390/90 — Tarjouskilpailu polttoainealalla käyttämistä varten — Komission kieltäytyminen tiettyjen tarjouskilpailun ehtojen muuttamisesta — Ylivoimainen este — Sopimussuhteen ulkopuolinen yhteisön vastuu — Tutkittavaksi ottaminen)

(2004/C 190/24)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

Asiassa T-154/01, Distilleria F. Palma SpA, selvitystilassa, kotipaikka Napoli (Italia), edustajanaan asianajaja F. Caruso, vastaan Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehinään L. Visaggio ja C. Cattabriga, avustajanaan asianajaja A. Dal Ferro), jossa kantaja vaatii EY 235 artiklan ja EY 288 artiklan toisen kohdan nojalla korvausta vahingosta, jonka väitetään aiheutuneen komission lainvastaiseksi väitetystä toiminnasta, sellaisena kuin se ilmenee kyseisen toimielimen Italian viranomaisille 11.11.1996 osoittamasta kirjeestä, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien (toinen jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. Pirrung sekä tuomarit A. W. H. Meij ja N. J. Forwood, kirjaaja: johtava hallintovirkamies J. Palacio González,, on 25.5.2004 antanut tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Kantaja veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

⁽¹⁾ EYVL C 259, 15.9.2001.

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

12 päivänä toukokuuta 2004

asiassa T-191/01, André Hecq vastaan Euroopan yhteisöjen komissio ⁽¹⁾

(Henkilöstö — Sosiaaliturva — Henkilöstösääntöjen 72 artiklan 1 kohta — Sairaushoitokulujen korvaaminen — Vakava sairaus — Kieltäytyminen maksaa korvaus 100 prosentin suuruisena tiettyjen terveydenhoitopalvelujen osalta)

(2004/C 190/25)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Asiassa T-191/01, André Hecq, Euroopan yhteisöjen komission virkamies, kotipaikka Mondercange (Luxemburg), edustajanaan asianajaja C. Mourato, prosessiosoite Luxemburgissa, vastaan Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehinään J. Currall), jossa kantaja on vaatinut yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan kaksi päätöstä, jotka sairaskassa on tehnyt 13.10.2000 ja 6.11.2000 ja joissa on kieltäydytty korvaamasta 100 prosentin suuruisena tiettyjä terveydenhoitopalveluita, jotka kantajan puoliso on suorittanut, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien (kolmas jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. Azizi sekä tuomarit M. Jaeger ja F. Dehousse; kirjaaja: hallintovirkamies I. Natsinas, on 12.5.2004 antanut tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

1) Sairaskassan 13.10.2000 ja 6.11.2000 tekemät päätökset kumotaan niiltä osin kuin niissä kieltäydytään korvaamasta 100 prosentin suuruisena tiettyjä terveydenhoitopalveluita, jotka kantajan puoliso on suorittanut.

2) Komissio veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

⁽¹⁾ EYVL C 317, 10.11.2001.

Eurodrive Services and Distribution N.V:n 28.1.2004 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (SMHV) vastaan nostama kanne

(Asia T-31/04)

(2004/C 190/26)

(Oikeudenkäyntikieli: espanja)

Eurodrive Services and Distribution N.V., Amsterdam (Alankomaat) on nostanut 28.1.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (SMHV) vastaan. Kantajan edustajina ovat asianajajat Enrique Armijo Chávarri ja Antonio Castán Pérez-Gómez.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa SMHV:n (ensimmäinen valituslautakunta) 12.11.2003 tekemän ratkaisun yhdistetyissä asioissa R 419/2001-1 ja R 530/2001-1 ja

— velvoittaa viraston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Yhteisön tavaramerkin hakija: Jesús Gómez Frías

Haettu tavaramerkki: Kuviomerkki EUROMASTER — Hakemus nro 728 295 luokkiin 39 (kulkuneuvojen ja niiden osien kuljetus- ja varastointipalvelut) ja 41 (urheilukilpailujen järjestämisen) kuuluvia palveluja varten.

Sen tavaramerkki- tai merkioikeuden haltija, johon väitemenettelyssä on vedottu: Kantaja

Tavaramerkki- tai merkioikeus, johon väitemenettelyssä on vedottu. Sanamerkki EUROMASTER, joka on rekisteröity seuraavissa maissa: Espanja (nro 1 613 599 ja nro 1 613 600), Ranska (nro 1 624 667), Itävalta (nro 172 243), Benelux-maat (nro 495 020), Tanska (nro VR 08 0221991), Suomi (nro 119 689), Englanti (nro 1 454 805 ja nro 1 455 074), Kreikka (nro 109 184), Irlanti (nro B 146 109), Italia (nro 608 701), Portugali (nro 270 847 ja nro 270 848) ja Ruotsi (nro 245 822) luokkiin 12, 16 ja 37 kuuluvia tavaroita ja palveluja varten.

Väiteosaston ratkaisu:

Väitteen hyväksyminen sikäli kuin se koski luokkaan 39 kuuluvia palveluja ja väitteen hylkääminen sikäli kuin se koski luokkaan 41 kuuluvia palveluja.

Valituslautakunnan ratkaisu:

Valituksen hylkääminen.

Kanneperusteet:

Asetuksen (EY) N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan virheellinen soveltaminen ja tämän saman asetuksen 73 artiklan rikkominen.

GfK Aktiengesellschaftin 8.4.2004 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) vastaan nostama kanne

(Asia T-135/04)

(2004/C 190/27)

(Oikeudenkäyntikieli määritetään työjärjestyksen 131 artiklan 2 kohdan mukaisesti — Kieli, jolla kannekirjelmä on laadittu: saksa)

GfK Aktiengesellschaft, Nürnberg (Saksa) on nostanut 8.4.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) vastaan. Kantajan edustajat ovat asianajajat U. Brückmann ja R. Lange.

BUS-Betreuungs- und Unternehmensberatungs-GmbH, München (Saksa) osallistui myös asian käsittelyyn valituslautakunnassa.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) ensimmäisen valituslautakunnan 4.2.2004 tekemän ratkaisun (asia R 327/2003-1)

— hylkää väliintulijan 6.10.2000 tekemän väitteen, joka perustui saksalaiseen sana- ja kuviomerkkiin BUS-Betreuungsverbund für Unternehmer und Selbständige e.V. (rekisterinumero DE 1 127 415)

— velvoittaa viraston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Yhteisön tavaramerkin hakija:	Kantaja
Haettu tavaramerkki:	Sanamerkki Online Bus luokkaan 35 kuuluvia palveluja varten (mm. tilastojen laatiminen talouden, markkinoinnin, markkinatutkimuksen ja markkina-analyysin alalla, yritysneuvonta, organisaationeuvonta)
Sen tavaramerkki- tai merkioikeuden haltija, johon väitemenettelyssä on vedottu:	BUS-Betreuungs- und Unternehmensberatungs-GmbH
Tavaramerkki- tai merkioikeus, johon väitemenettelyssä on vedottu.	Saksalainen kuviomerkki BUS luokkiin 35, 40, 41 ja 42 kuuluvia palveluja varten (mm. yritysneuvonta, erityisesti organisaationeuvonta ja liiketaloustieteellinen neuvonta)
Väiteosaston ratkaisu:	Tavaramerkkihakemuksen hylkääminen
Valituslautakunnan ratkaisu:	Kantajan tekemän valituksen hylkääminen
Kanneperusteet:	— Väliintulija ei ole esittänyt todisteita sen tavaramerkin käytöstä, johon väite perustuu, ja väite on hylättävä asetuksen (EY) N:o 40/94 43 artiklan 2 kohdan toisen virkkeen perusteella. — Koska kyseessä olevien tavaramerkkien välillä ei ole samankaltaisuutta, asetuksen (EY) N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua sekaannusvaaraa ei ole.

Erich Drazdanskyn 8.4.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne**(Asia T-136/04)**

(2004/C 190/28)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

Domäne Vorderriss, Lenggries (Saksa), Rasso Freiherr von Cramer-Klett, Aschau i. Chiemgau (Saksa) ja Rechtlerverbandes

Pfronten, Pfronten (Saksa), ovat nostaneet 8.4.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajien edustajana on asianajaja T. Schönfeld.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa luettelosta alppivyöhykkeen luonnonmaantieteellisellä alueella olevista yhteisön tärkeänä pitämistä alueista 22 päivänä joulukuuta 2003 tehdyn komission päätöksen ⁽¹⁾

— velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajat ovat metsäkiinteistöjen omistajia, joista kunkin metsää hoidetaan metsätalousyrittäjienä. Kumottavaksi vaaditun päätöksen mukaan näillä metsillä on yhteisönlajuisista merkitystä Alppien luonnonmaantieteellisenä alueena.

Kantajat väittävät riidanalaisen päätöksen loukkaavan niiden perusoikeuksia, jotka on suojattu yhteisön oikeusjärjestyksen yleisillä periaatteilla. Tämä perusoikeuksiin puuttuminen on muotosäännösten kannalta lainvastaista, sillä komission päätöksen antamisen (ja direktiivin 92/43/ETY ⁽²⁾ täytäntöpanon) yhteydessä ei huomioitu kyseisten metsänomistajien osallistumisoikeutta.

Lisäksi kantajat esittävät riidanalaisen päätöksen loukkaavan myös aineellisoikeudellisesti niiden omistusoikeutta, koska yhteisönlajuisista merkitystä vahvistettaessa kantajien (ja niiden muiden, joita asia koskee) yksityistä omistusoikeutta ei otettu huomioon, ja siksei myöskään tehty intressivertailua tarkasteltavana olevan merkityksen vahvistamisen ja sitä vastassa olevan kantajien yksityisen intressin välillä. Tämän ohella riidanalainen päätös on ristiriidassa direktiivin 92/43/ETY itsensä kanssa, sillä kysymys kyseeseen tulevasta taloudellisesta korvauksesta on täysin avoin ja sääntelemätön.

Kantajat pitävät riidanalaisesta päätöksestä myös suhteettomana, koska se ei ole omiaan luomaan yhtenäistä eurooppalaista ekologista verkkoa ja koska tällöin ”yksittäisluettelo” soveltuu vain yhden luonnonmaantieteellisen alueen osalta direktiivin mukaisen suojelutavoitteen saavuttamiseen. Riidanalainen päätös on muuhun soveltumaton, koska edellytettävä kattava yhteensovitus koko yhteisön alueelle on laiminlyöty.

⁽¹⁾ EYVL L 14, 21.1.2004, s. 21.

⁽²⁾ Luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta 21 päivänä toukokuuta 1992 annettu neuvoston direktiivi 92/43/ETY (EYVL L 206, s. 7).

Antonietta Camurato Carfagnon 13.4.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-143/04)

(2004/C 190/29)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Antonietta Camurato Carfagno on nostanut 13.4.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan kotipaikka on Braine-L'Alleud (Belgia) ja edustaja on asianajaja Carlos Mouranto.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa kantajan urakehitystä ajalla 1.7.2001—31.12.2002 koskevan arviointikertomuksen lopullista vahvistamista koskevan 9.4.2003 tehdyn arvioinnin tarkastajan päätöksen;
- kumoaa 11.12.2003 tehdyn nimittävän viranomaisen nimenomaisen päätöksen, jolla on hylätty valittajan hallinnollinen valitus (R/353/03);
- toteaa, että kantaja varaa oikeuden esittää tarkastajien ja nimittävän viranomaisen harkintavallan väärinkäyttöä koskevan lisäkanneperusteen;
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut sekä asianosaisille asian käsittelystä aiheutuneet välttämättömät kustannukset ja erityisesti prosessiosoitteen ylläpidosta, matkoista ja oleskelusta aiheutuneet kulut sekä asianajajan palkkiot ja asianajokulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut:

Kantaja riitauttaa urakehitystään ajalla 1.7.2001—31.12.2002 koskevan kertomuksen.

Kanteensa tueksi kantaja esittää, että hänen urakehitystään koskevassa arviointikertomuksessa olevat arvioinnit ovat selvästi virheellisiä useat viitejakson kuluessa ja sen jälkeen tapahtuneet toimet ja seikat sekä tarkastajan ja vahvistajan sellaiset kommentit huomioon ottaen, jotka ovat ristiriidassa annetun arvosanan ja sen merkityksen kanssa. Kantaja katsoo lisäksi, että arviointikertomus on henkilöstösääntöjen 43 artiklan vastainen, koska uusi arviointijärjestelmä saattaa johtaa

virkamiesten aliarvostamiseen, minkä kantaja katsoo tapahtuneen omassa tapauksessaan, ottaen huomioon erityisesti velvoitteen noudattaa tavoitekeskiarvoa 14/20.

Lisäksi kantaja vetoaa:

- ilmeiseen arviointivirheeseen;
- yhdenvertaisen kohtelun periaatteen rikkomiseen;
- perusteluvollisuuden rikkomiseen.

Patricia Wauthierin ja Viviane Deveenin 10.5.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-164/04)

(2004/C 190/30)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Patricia Wauthier ja Viviane Deveen, kotipaikka Belgia, ovat nostaneet 10.5.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajien edustajina ovat asianajajat Gilles Bounéou ja Frédéric Frabetti ja prosessiosoitte on Luxemburgissa.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa kantajia koskevat arvioinnit vuosilta 2001 ja 2002
- toissijaisesti kumoaa kantajista ajalta 1.7.2001—31.12.2002 laaditut arviointikertomukset (REC/CDR)
- ratkaisee asian oikeudenkäyntikuluja ja palkkioita koskevilta osin ja velvoittaa Euroopan yhteisöjen komission korvaamaan ne.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut, joihin kantajat ovat vedonneet, ovat samat kuin asioissa T-43/04 ja T-47/04.

Daniel Surgetin 17.5.2004 Euroopan unionin neuvostoa ja Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-171/04)

(2004/C 190/31)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Daniel Surget, kotipaikka Cherbourg (Ranska), on nostanut 17.5.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan unionin neuvostoa ja Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustaja on asianajaja Jean-François Péricaud.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

- velvoittaa neuvoston ja komission yhteisvastuullisesti maksamaan kantajalle 909 428 euroa tai toissijaisesti 740 190 euroa, joka tapauksessa esillä olevan vahingonkorvauskanteen nostamisesta laskettavine laillisine korkoineen;
- velvoittaa neuvoston ja komission yhteisvastuullisesti korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut ovat samat kuin asiassa T-440/03, Arizmendi ym. v. neuvosto ja komissio⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EUVL C 59, 6.3.2004, s. 31.

Nathalie Heinenin 17.5.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-181/04)

(2004/C 190/32)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Nathalie Heinen, kotipaikka Ottignies (Belgia), on nostanut 17.5.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana ovat asianajajat Sébastien Orlandi, Albert Coolen, Jean-Noël Louis ja Etienne Marchal, prosessi-osoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa kilpailun KOM/PB/02 valintalautakunnan päätöksen olla kirjaamatta kantajan nimeä tämän kilpailun varaloluetteloon
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja, joka osallistui sisäisen kilpailun KOM/PB/02 kokeisiin siirtyäkseen palkkaluokasta C palkkaluokkaan B, on tehnyt väitteen valintalautakunnan päätöstä vastaan, jolla hänet jätettiin kirjaamatta kyseisen kilpailun varaloluetteloon hänen suullisessa kokeessa saamansa tuloksen perusteella, jota ei katsottu riittäväksi, vaikka se oli korkeampi kuin periaatteessa vaadittu tulos.

Kantaja vetoaa väitteensä tueksi kilpailuilmoituksen rikkomiseen sekä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen ja syrjintäkiellon periaatteen loukkaamiseen.

Kantaja täsmentää tässä suhteessa, että vaikka kilpailuilmoituksessa sanotaan, että hakijoiden on merkittävä hakemuksiinsa esivalintakoetta ja suullista koetta varten valitsemansa kieli, jolloin suullista koetta varten on mahdollista valita eri kieli tämän valinnan ollessa lopullinen, saivat jotkut hakijat vaihtaa kieltä sen jälkeen, kun he olivat jättäneet hakemuksensa, ja jotkut samana päivänä kuin suullinen koe järjestettiin.

III

(Tiedotteita)

(2004/C 190/33)

Tuomioistuimen viimeisin julkaisu *Euroopan unionin virallinen lehti*

EUVL C 179, 10.7.2004

Luettelo aiemmista julkaisuista

EUVL C 168, 26.6.2004

EUVL C 156, 12.6.2004

EUVL C 146, 29.5.2004

EUVL C 106, 30.4.2004

EUVL C 94, 17.4.2004

EUVL C 85, 3.4.2004

Nämä tekstit ovat saatavilla:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
